

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-08-000 049
Бања Лука, 22.5.2008. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија мр Вељка Икановића, као председника вијећа, Слободана Милашиновића и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Д. К., због стицаја два кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са чланом 20. и члана 233. став 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући по жалби Окружног тужиоца у Бањој Луци и браниоца оптуженог С. Т., адвоката из Б. Л., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број: 011-0-К-08-000 006 од 20.2.2008. године, у сједници вијећа одржаној дана 22.5.2008. године, у присуству Републичког тужиоца мр Ненада Врањеша и оптуженог, а у одсуству уредно обавјештеног браниоца оптуженог С. Т., адвоката из Б. Л., донио је сљедећу

П Р Е С У Д У

Одбијају се, као неосноване, жалбе Окружног тужиоца у Бањој Луци и браниоца оптуженог Д. К. и пресуда Окружног суда Бања Лука број: 011-0-К-08-000 006 од 20.2.2008. године, потврђује.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број: 011-0-К-08-000 006 од 20.2.2008. године оглашен је кривим оптужени Д. К. због два кривична дјела разбојништва и то једно кривично дјело разбојништва у покушају из члана 233. став 2. у вези члана 20. Кривичног закона Републике Српске (даљем тексту: КЗ РС) и једно кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. КЗ РС, изречена му је јединствена казна затвора у трајању од 3 (три) године у коју му је урачунато вријеме проведено у притвору од 24.12.2007. године па надаље. Оптуженом су изречене мјере безбједности обавезног лијечења од алкохола и опојних дрога и одузимања предмета, обавезан је да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 275,00 КМ и паушала износ од 150,00 КМ, док су оштећени, са одштетним захјтевом, упућени на парницу.

Против ове пресуде жалбу су, благовремено, изјавили Окружни тужилац у Бањој Луци због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се оптуженом утврди казна затвора у дужем трајању и бранилац оптуженог због повреде кривичног закона и због одлуке о казни, са приједлогом да се оптужени огласи кривим за продужено кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. Кривичног закона Републике Српске и да му се изрекне казна затвора у краћем временском трајању.

Одговори на жалбе нису поднесени.

На сједници вијећа Републички тужилац је предложио да се жалба Окружног тужиоца у Бањој Луци усвоји, а жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована. Оптужени је прихватио наводе жалбе свог браниоца и предложио да се ова жалба усвоји, а жалба тужиоца одбије као неоснована.

Испитијући побијану пресуду у оном дијелу у којем се побија жалбом, у смислу члана 312. Закона о кривичном поступку, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

У сегменту повреде Кривичног закона жалба браниоца оптуженог сматра да се у радњама оптуженог стичу елементи продуженог кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. Кривичног закона Републике Српске, а не два иста кривична дјела, обзиром на кратак временски период од извршења једног од другог кривичног дјела, те да за постојање продуженог кривичног дјела није нужно да буде оштећена иста особа или лице. Даље, жалба сматра да је судска пракса увела постојање продуженог кривичног дјела тешке крађе па слиједом тога постоји и продужено кривично дјело разбојништва.

Овакво становиште жалбе није основано ни правилно. Наиме, иако кривичноправна конструкција продуженог кривичног дјела не постоји у Кривичном закону Републике Српске (за разлику од Кривичног закона Босне и Херцеговине – члан 54. „продужено кривично дјело“ и Кривичног закона Федерације Босне и Херцеговине – члан 55. „продуљено казнено дјело“) судска пракса га је одавно прихватила и често примјењивала. За постојање и примјену ове конструкције потребно је да је учинилац починио више истих или истоврсних кривичних дјела, што значи да у састав продуженог кривичног дјела могу да уђу како иста кривична дјела тако и различити видови или облици једног кривичног дјела, да постоји временски континуитет, односно међусобна временска повезаност свих учињених кривичних дјела и да начин чињења и друге стварне околности ова дјела међусобно повезују тако да сва чине једну јединствену цјелину. Идентитет оштећеног мора постојати код свих кривичних дјела против личних добара, док код других није обавезан па ће продужено кривично дјело постојати ако су кривичним дјело крађе, преваре и сл. оштећена различита физичка или правна лица.

Разбојништво као сложено кривично дјело постоји када се употребом силе против неког лица или пријетњом да ће се непосредно напасти на живот или тијело одузме туђа покретна ствар у намјери да се њеним присвајањем прибави себи или другом противправна имовинска корист. Сила и претња морају бити уперени и против лица, а не само против ствари. Дакле, ради се о кривичном

дјелу против личности човјека којим се првенствено угрожава живот или тијело особе па је стога за постојање правне конструкције продуженог кривичног дјела разбојништва потребно, поред осталих услова, још и истовјетност оштећеног. У конкретном предмету покушано је извршење, односно извршено је кривично дјело разбојништва и обзиром да су кривична дјела покушана, односно извршена истога дана тј. 23.12.2007. године и то једно око 19,00 часова и друго око 20,30 часова постоји и временска повезаност ових дјела, међутим, како нема истовјетности оштећеног, не може се правно конструисати продужено кривично дјело разбојништва како то погрешно закључује жалба браниоца оптуженог.

Према томе правна основа првостепене пресуде у свему је правилна, а првостепена пресуда даје детаљне разлоге правне оцјене радњи оптуженог, дајући за то ваљане разлоге.

Испитујући одлуку о кривичној санкцији у вези са приговорима жалбе Окружног тужиоца да се овако изреченом казном не може постићи сврха кажњавања и у вези навода жалбе браниоца оптуженог да бројне олакшавајуће околности оправдавају изрицање казне затвора у краћем временском трајању овај суд налази да приговорима жалби нема мјеста. Релевантне олакшавајуће околности које је првостепени суд нашао на страни оптуженог и на које се позива у образложењу побиијане пресуде (оптужени је млађа особа, признао извршење кривичних дјела, изражено кајање, отац једног млдб. дјетета, оштећени не траже кривично гоњење, кривична дјела извршена у стању битно смањене урачунљивости, као и чињеница да је дјело остало у покушају, што оставља могућност блажег кажњавања), при чему побиијана пресуда правилно цијени ранију осуђиваност оптуженог као отежавајућу околност, по оцјени овог суда дошле су у пуној мјери до изражаја у изреченој јединственој казни затвора од 3 године, а која је примјерена тежини почињених кривичних дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и тежини наступјелих посљедица. Изречена казна затвора, а посебно изречена мјера безбједности обавезног лијечења од алкохола и опојних дрога, од којих је оптужени овисник, која ће се спроводити уз издржавање казне затвора, и по оцјени овог суда, представља потребну мјеру казне да би се остварила сврха кажњавања како у сегменту васпитног утицаја према оптуженом да убудуће не чини кривична дјела, тако и у превентивном дјеловању према другима да не чине кривична дјела и одражава праведан баланс између захтјева за ресоцијализацијом оптуженог (дефинисаном у посебној превенцији као једном сегменту сврхе кажњавања), и захтјева у јавном интересу да казна мора имати општеодвраћајући карактер (дефинисаном у општој превенцији као сегменту сврхе кажњавања).

Ради изнесеног, жалбе Окружног тужиоца у Бањој Луци и браниоца оптуженог, а на основу одредбе члана 319. ЗКП-а, су одбијене као неосноване и првостепена пресуда потврђена.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
мр Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић